

בש"פ 8431/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8431/15

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופטת ח' בן עמי) בב"ש 10116/07 מיום
18.10.2007

תאריך הישיבה: כ"ז בכסלו התשע"ו (9.12.2015)

בשם העורר: עו"ד איתמר בן גביר

בשם המשיבה: עו"ד אבינעם סגל אלעד

החלטה

1. ערר לפי סעיף 35(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת נשיא בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, השופט א' טל, מיום 7.12.2015. בגדר ההחלטה נדחה ערר שהגיש העורר על החלטת הממונה על החקירה בעניינו להורות על הארכת מניעת המפגש בינו לבין עורך-דין עד יום 10.12.2015 בשעה 16:00. אולם, נוכח סיום מעצרו המתוכנן של העורר ביום 10.12.2015 בשעה 14:00 קוצרה הארכת מניעת המפגש בשעתיים.

2. העורר נעצר ביום 1.12.2015 בחשד לחברות בהתאגדות אסורה, רצח בזדון וקשירת קשר לביצוע פשע עמוד 1

והוא עצור מאז עד ליום 10.12.2015 בשעה 14:00. ביום 1.12.2015 הורה הממונה על החקירה בעניינו של העורר על מניעת המפגש בינו לבין עורך-דינו עד ליום 6.12.2015 בשעה 16:00 (להלן: החלטת הממונה הראשונה). ערר שהוגש נגד החלטה זו נקבע תחילה בבית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא א' פרקש), אך לאחר מכן נמחק והוגש בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל) דחה את הערר על החלטת הממונה הראשונה במסגרת ענ"מ 6806-12-15 מיום 3.12.2015. ביום 6.12.2015 הורה הממונה על החקירה בעניינו של העורר על הארכת מניעת המפגש בין העורר לעורך-דינו עד ליום 10.12.2015 (להלן: החלטת הממונה השנייה). ביום 6.12.2015 הוגש ערר על החלטת הממונה השנייה, אשר נדחה, כאמור בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל) במסגרת ענ"מ 13040-12-15 מיום 7.12.2015 (להלן: ההחלטה מושא הערר).

3. במסגרת ההחלטה מושא הערר החליט בית המשפט המחוזי שלא לזמן את העורר לדיון בפניו. בית המשפט המחוזי עמד על כך שסעיף 35(ו) לחוק המעצרים קובע, כי הכלל הוא שערר על מניעת מפגש בין עצור החשוד בעבירת בטחון לבין עורך-דינו, יתקיים ללא נוכחותו של העורר. דיון בערר מסוג זה יתקיים בנוכחות העורר רק כאשר בית המשפט ימצא לנכון לזמנו. בנוגע לערר על מניעת המפגש קבע בית המשפט המחוזי, כי לנוכח החומר המודיעיני אשר הונח בפניו – מתן היתר לפגישה בין העורר לבא-כוחו עלול לגרום לשיבוש משמעותי של החקירה.

4. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו טוען בא-כוחו של העורר כי סעיף 35(ז) לחוק המעצרים קובע כי יש לזמן את העצור לדיון הנוגע לערר על מניעת מפגש בינו לבין עורך-דין, כאשר הדיון יתקיים בנפרד, כך שהשניים לא יפגשו במהלכו. לשיטתו של בא כוח העורר, "ברירת המחדל" היא שהעורר יזמן לדיון, יובא בפני השופט, אך לא יהיה נוכח בעת הדיון בו בזמן עם בא-כוחו. על כן, עתר בא כוחו של העורר כי אורה על זימונו של העורר לדיון שבפניי. בנוסף, בא כוח העורר העלה טענות ביחס להחלטתו השנייה של הממונה על החקירה – להאריך את מניעת המפגש בינו לבין העורר. לעמדת בא כוח העורר, זכות ההיוועצות היא זכות יסוד חוקתית והפגיעה בה, אם בכלל, שמורה רק למקרים חריגים ביותר אשר אינם מתקיימים בעניינו. בא כוח העורר מדגיש את העובדה כי זוהי ההחלטה השנייה למנוע מפגש בינו לבין העורר, וכי לאחרון לא הותר לפגוש עורך-דין במשך תקופה של עשרה ימים. לבסוף, טען בא כוח העורר כי הארכת מניעת המפגש של העורר מהווה "מדרון חלקלק" ועלולה להוביל לריבוי מקרים עתידיים בהם תפגע זכות ההיוועצות של עצורים.

5. בא כוח המשיבה סבר מנגד כי אין לזמן את העורר לדיון בפניי, וביקש לדחות את הערר. ביחס לזימון העורר, בא כוח המשיב גרס כי לשון חוק המעצרים היא ברורה וחד משמעית, ועל פיה הכלל הוא שאין לזמן את העורר לדיון בעניין מניעת מפגש בינו לבין עורך-דין. לעמדת בא כוח המשיבה, סעיף 35(ו) קובע כי דיון בערר מסוג זה יתקיים בנוכחות העורר, רק אם בית המשפט החליט להורות כך ו"ברירת המחדל" היא כי הדיון יתקיים בהעדרו. לשיטתו, כלל זה משקף את האיזון שקבע המחוקק בין זכותו של העצור להשמיע את קולו לבין האינטרס הציבורי במהלך תקין ורציף של חקירתו. עוד נטען כי סעיף 35(ז), המורה על זימון העורר וקיום דיון נפרד לו ולבא כוחו, מתייחס לדיון בבקשה או בערר על עצם מעצרו של העצור ואינו מתייחס לערר על מניעת מפגש. לעניין החלטת הממונה השנייה להאריך את מניעת המפגש, טען בא-כוח המשיבה כי בנסיבות העניין, ובפרט לנוכח חומרת המעשים המיוחסים לעורר, קיימת חשיבות רבה בהמשך מניעת המפגש בין העורר לבין עורך-דין. לאחר שהצדדים השמיעו את טענותיהם, נערך בפניי דיון במעמד צד אחד, במסגרתו מסרה המדינה לעיוני חומר חסוי. כמו כן, קיבלתי מענה לשאלות אותן הצגתי לבא-כוח המשיבה ונציגי שירות הביטחון הכללי ומשטרת ישראל.

6. אפתח ואומר כי איני מקבל את פרשנותו של בא-כוח העורר לסעיפים 35(ו) ו-35(ז) לחוק המעצרים.

מקובלת עליו עמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה סעיף 35(ו) מורה כי ככלל בערר העוסק במניעת מפגש יתנהל הדיון בהעדר העצור אלא אם יורה בית המשפט אחרת. לא מצאתי נימוק המצדיק לחרוג מכלל זה בענייננו. על כן, החלטתי שאין מקום לזמן את העורר לדיון שבפניי.

7. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים; את החלטתו של בית המשפט המחוזי, מושא ערר זה; ואת החומר החסוי שנמסר לעיוני במעמד צד אחד – החלטתי לדחות את הערר. התרשמתי, כפי שהתרשם בית המשפט המחוזי, כי בנסיבות המקרה הייחודיות, ישנה הצדקה להחלטת הממונה על החקירה בדבר מניעת המפגש. סבורני, כי חומרת המעשים המיוחסים לעורר והחשש מפני שיבוש חקירתו וחקירתם של מעורבים נוספים, מטה את הכף לעבר הארכת מניעת המפגש בינו לבין עורך-דין. לנוכח כל האמור, אינני רואה לנכון לקבל את הערר.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז בכסלו התשע"ו (9.12.2015).

ש ו פ ט